

Arrest

nr. 260 001 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LEJEUNE
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 8 februari 2019 het grondgebied van België met een studentenvisum. Hij wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2020.

1.2. Op 14 april 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Gelet op het advies van de universiteit Gent, overgemaakt op 15.01.2021 + bijkomende mail dd 18.02.2021

*Overwegende dat de genaamde [R.M.A.]
geboren te [...] op (in) [...],
van Bangladesh nationaliteit,
verblijvende te [...]
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

In toepassing van artikel 61 § 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

En

Artikel 103.2 §1, 7° wanneer hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde.

Overwegende dat betrokkene op 08.02.2021 naar België kwam op basis van een D visum voor studies aan de Universiteit van Gent (Preparatory master of science in business economics) en dat hij in het academiejaar 2018- 2019 voor geen enkel vak slaagde;

Overwegende dat betrokkene tijdens het academiejaar 2019-2020 opnieuw aan geen enkel examen deelnam en daarvoor geen geldige reden opgaf, waardoor hij werd geregistreerd als onwettig afwezig; dat hij dus geen enkel studiepunt behaalde na twee jaar studie, terwijl hij er volgens de wet minstens 60 had moeten behalen.

Overwegende dat de betrokkene 5 redenen inroept voor deze slechte studieresultaten, met name een vertraging in de aflevering van zijn visum, aanpassingsproblemen van een internationaal student in een vreemd land, huisvestingsproblemen en slachtoffer van fraude, gezondheidsproblemen, en niet afgeleverde attesten; dat deze weliswaar een impact kunnen hebben op de studies maar een dergelijk slecht studieparcours niet kunnen verklaren;

Overwegende dat uit onze tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat betrokkene ondanks zijn gezondheidsproblemen wel ononderbroken is tewerkgesteld sinds 06.05.2019; dat hij bovendien op 14.10.2020 een aanvraag deed voor een gecombineerde verblijfsvergunning op basis van een voltijdse tewerkstelling, waaruit kan afgeleid worden dat zijn hoofdactiviteit niet meer de studie is maar wel zijn beroepsbezigheden.

Overwegende dat betrokkene de sanitaire maatregelen ten tijde van de coronacrisis wel degelijk kan respecteren door de terugkeer te organiseren via een buurland;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene verstreken is sedert 31/10/2020

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel

Verwerende partij neemt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, desondanks het feit dat Bangladesh het luchtverkeer met de Europese Unie opgeschort heeft, wat geenszins betwist wordt door tegenpartij.

De raadvrouw van verzoeker heeft alle informatie omtrent deze opschorting meegedeeld aan tegenpartij in haar schrijven van 12.02.2021. Hieruit blijkt dat “Enkel het commercieel internationaal luchtverkeer van personen van en naar de volgende landen werd weer toegelaten, voor erover aan alle visumvereisten en sanitaire maatregelen wordt voldaan: Bahrain, China, Maleisië, Malediven, Oman, Qatar, Saudi Arabië, Singapore, Sri Lanka, VAE, Turkije en het VK” (stuk 5).

Tegenpartij is van mening dat de heer [R.] zijn terugkeer kan organiseren “via een buurland”, zonder dit nader concreet te verduidelijken.

Uit de meegedeelde informatie blijkt echter dat enkel vluchten komende uit Bahrain, China, Maleisië, Malediven, Oman, Qatar, Saudi Arabië, Singapore, Sri Lanka, VAE, Turkije en het VK toegelaten zijn, onder strikte voorwaarden.

Ten eerste dient te worden onderlijnd dat geen enkel van de opgesomde landen, “buurlanden” zijn van Bangladesh.

Overigens is verzoeker geenszins toegelaten om zich naar deze landen - waarvan hij de nationaliteit niet heeft - te begeven, des te minder gelet op de actuele sanitaire crisis die wereldwijd op zijn minst alle niet essentiële reizen strikt verbied.

Verzoeker verkeert in de onmogelijkheid te begrijpen hoe hij concreet aan de gang zou moeten gaan om terug te keren naar Bangladesh, terugkeer die integendeel thans duidelijk niet mogelijk is om redenen van overmacht.

Tegenpartij begaat een manifeste beoordelingsfout en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij is inderdaad gehouden tot een zorgvuldigheidsplicht, die inhoudt dat aan overheidsinstanties de verplichting wordt opgelegd hun beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding¹. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet overgaan tot een volledig en gedetailleerd onderzoek van de zaak en haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevochte akte is hieromtrent eveneens niet afdoende gemotiveerd, wat een schending inhoudt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verwerende partij is op grond van deze bepalingen inderdaad gehouden tot een formele en materiële motiveringsplicht, die de verplichting inhoudt om de bestuurde te informeren van de precieze draagwijdte van de beslissing alsook van de motieven waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is. Deze motivering moet aan de bestuurde toelaten om de beslissing en de redenen waarop deze gebaseerd is te begrijpen. De bestuurlijke beslissing dient de redenering van haar auteur op heldere en niet-dubbelzinnige manier te bevatten, opdat de bestemming van de beslissing de motieven ervan kan begrijpen en ze in voorkomend geval nuttig kan betwisten in het kader van een beroepsprocedure’. Verzoekende partij is op basis van de aan hem betekende beslissing niet in staat de precieze draagwijdte ervan te begrijpen.

Tweede onderdeel

Zoals aangegeven in het schrijven van verzoekers raadvrouw van 12 februari 2021 werd op 14 oktober 2020 een aanvraag tot toelating tot arbeid met gecombineerde vergunning ingediend om verzoeker als chef kok, knelpuntberoep in Vlaanderen, te kunnen tewerk te stellen.

Artikel 61 /25-1 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de onderdanen van derde landen die in het Rijk

een aanvraag voor een toelating tot arbeid of de vernieuwing van deze vergunning bij de bevoegde regionale overheid indienen, met uitzondering van de onderdanen van derde landen die onderworpen zijn aan de bepalingen van hoofdstuk VIII, hoofdstuk VIIIbis en van hoofdstuk VIIIter. De indiening van deze aanvraag geldt als indiening van een verblijfsaanvraag"

De aanvraag tot toelating tot arbeid met gecombineerde vergunning - die eveneens geldt als verblijfsaanvraag - is thans steeds hangende (stuk 6).

Dit wordt niet betwist door verwerende partij die uitdrukkelijk naar deze aanvraag verwijst in de bestreden beslissing doch de beslissing hieromtrent geenszins motiveert.

De heer [R.] verkeert in de onmogelijkheid te begrijpen waarom tegenpartij hem een bevel om het grondgebied te verlaten oplegt terwijl een verblijfsaanvraag op grond van artikel 61 /25-1 van de Vreemdelingenwet hangende is en dat hij bovendien tewerk gesteld wordt in een knelpuntberoep. De bestreden beslissing rept hier geen woord over.

Conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel diende eerst de aanvraag tot toelating tot arbeid met verblijfsaanvraag beoordeeld te worden alvorens een eventuele beslissing tot verwijdering te nemen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan er geen beslissing tot verwijdering genomen worden wanneer een verblijfsaanvraag steeds lopende is, wat in casu het geval is."

2.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt verwezen naar toenmalig artikel 61, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 103.2, § 1, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verweerder motiveert dat verzoeker zijn studies op overdreven wijze verlengt en hij na twee jaar van zijn studies niet minstens 60 credits heeft behaald. Hij stelt dat verzoeker op 8 februari 2019 naar België kwam om een "preparatory master of science in business economics" te volgen aan de Universiteit van Gent, maar dat hij in het academiejaar 2018-2019 voor geen enkel vak slaagde en hij voor het volgende academiejaar opnieuw aan geen enkel examen heeft deelgenomen en hij hiervoor geen geldige reden opgaf, waardoor hij als onwettig afwezig werd geregistreerd. Bijgevolg, zo vat verweerder samen, behaalde verzoeker na twee jaar studie geen enkel studiepoint, terwijl hij er volgens de wet minstens 60 had moeten behalen. Verweerder stelt vast dat verzoeker vijf redenen inriep als verklaring voor zijn slechte studieresultaten. Hij oordeelt dat deze een impact kunnen hebben gehad op de studies, maar deze een dergelijk slecht studieparcours niet kunnen verklaren. Hij wijst er verder op dat uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat verzoeker, ondanks zijn ingeroepen gezondheidsproblemen, wel ononderbroken is tewerkgesteld sinds 6 mei 2019. Hij maakt er nog melding van dat verzoeker op 14 oktober 2020 een aanvraag deed voor een gecombineerde verblijfsvergunning op basis van een voltijdse tewerkstelling, waaruit verweerder afleidt dat verzoekers hoofdactiviteit niet zijn studie, maar wel zijn beroepsbezigheden is. Verweerder stelt verder dat verzoeker de sanitaire maatregelen ingevolge de coronacrisis wel degelijk kan respecteren door zijn terugkeer te organiseren via een buurland. Daarnaast wijst hij erop dat verzoekers verblijfskaart sedert 31 oktober 2020 is verstreken. Verweerder motiveert ten slotte dat er bij het nemen van het bevel rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de duur van verzoekers verblijf niet van die aard is om de banden met het thuisland te verliezen en dat op basis van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand of gezins- en familieleven een belemmering kan vormen voor de afgifte van een bevel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing is geen antwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag voor een toelating tot arbeid met gecombineerde vergunning, zodat niet blijkt dat hieromtrent verder diende te worden gemotiveerd. Nu uit wat volgt bovendien blijkt dat de bevoegde gewestelijke dienst reeds op 10 november 2020 besliste tot weigering van de toelating tot arbeid, valt ook niet in te zien dat nog diende te worden gemotiveerd over verzoekers tewerkstelling in een knelpuntberoep.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt, in het eerste onderdeel van zijn middel, dat zijn land van herkomst Bangladesh alle luchtverkeer met de Europese Unie heeft opgeschort en dat hij, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, ook geen terugkeer via de buurlanden van Bangladesh kan organiseren. Hij stelt dat er sprake is van een situatie van overmacht.

In zijn nota met opmerkingen zet verweerder, in antwoord op voormeld betoog, uiteen dat vluchten vanuit België naar Bangladesh na 30 april 2021 opnieuw mogelijk zijn mits het in acht nemen van een quarantaine van 14 dagen bij aankomst. Hij verwijst hiervoor naar een officiële mededeling van de "*Civil Aviation Authority of Bangladesh*" van deze datum, dat als bijlage bij de nota werd gevoegd.

Ter terechtzitting wordt verzoeker gevraagd of hij volhardt in het eerste onderdeel van zijn middel, gelet op de voormelde in de nota aangebrachte informatie. Hij stelt weliswaar te willen volharden, maar vervolgens gevraagd of hij betwist dat reizen naar Bangladesh actueel opnieuw mogelijk is onder bepaalde voorwaarden, stelt hij enkel zich te gedragen naar de wijsheid.

Gelet op de aangebrachte informatie dat actueel reizen terug mogelijk is tussen België en Bangladesh, wat verzoeker niet aangeeft te betwisten, blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij het eerste onderdeel van zijn middel. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

Bovendien kan verzoeker steeds op grond van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek indienen om de opgelegde termijn om het grondgebied te laten te verlengen, indien de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat zijn aanvraag voor een toelating tot arbeid met gecombineerde vergunning nog steeds hangende is. Hij stelt te zijn tewerkgesteld in een knelpuntberoep. Hij betoogt dat er geen verwijderingsbeslissing kan worden genomen, zolang er nog geen beslissing is genomen inzake de voormelde aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers werkgever in oktober 2020 de procedure voor een toelating tot arbeid met een gecombineerde verblijfsvergunning ("*single permit*") heeft opgestart bij de bevoegde gewestelijke dienst, maar ook dat deze laatste op 10 november 2020 reeds besliste tot weigering van de toelating tot arbeid. Het betreffende stuk stelt als volgt:

*"Weigering aan DVZ – SP
Geachte,*

*Hierbij vindt u een kopie van de weigeringsbeslissing zoals verstuurd aan de aanvrager.
Na onderzoek van de aanvraag (Single Permit – Bepaalde duur), ontvangen op 15/10/2020 tot
tewerkstelling van de volgende werknemer:
Naam werknemer: [R.M.A.]
[...]*

*Wordt de toelating tot arbeid overeenkomstig art. 12 van het BVR van 7 december 2018 geweigerd om
de hierna vermelde redenen;*

- Art. 4 §2 stelt dat de arbeidsvergunning niet wordt toegekend wanneer de buitenlandse
onderdaan België is binnengekomen om er te worden tewerkgesteld vooraleer de werkgever de
arbeidsvergunning heeft bekomen*
- Art. 12, 2° van het BVR van 7/12/2018 dat stelt: "De aanvraag tot toelating tot arbeid wordt
geweigerd als de toelatingsvoorwaarden, vermeld in artikel 4, artikel 4/ of artikel 5 van de wet
van 30 april 1999, of in de uitvoeringsbesluiten niet zijn vervuld."*

*In de aanvraag tot toelating wordt verklaard dat betrokken werknemer reeds aanwezig is in België.
Dit wordt ook bevestigd door het ingediende verblijfsdocument (geldig tot 31.10.2020).
Ook de raadsman bevestigt dat betrokken werknemer reeds aanwezig is in België (mail dd.
30.10.2020)."*

De bestreden beslissing werd genomen op 14 april 2021, ofwel meer dan vijf maanden later. Zelfs voor
zover verzoeker nog een beroep hangende heeft tegen de beslissing tot weigering van toelating tot
arbeid, blijkt niet dat deze procedure opschortend werkt of op één of andere wijze de afgifte van een
bevel om het grondgebied te verlaten in de weg stond.

Verzoeker toont geenszins aan dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde
rechtspraak van de Raad van State gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in zijn middel niet ingaat op de eigenlijke
motieven van de bestreden beslissing. Zo betwist hij niet dat hij geen enkel studiepunt heeft behaald na
twee jaar studies en dat hij, gelet op zijn resultaten – of beter het gebrek hieraan – zijn studies op
overdreven wijze verlengt.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke
gegevens, op een onzorgvuldige feitenvinding of op een kennelijk onredelijk beoordeling.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het
zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van
21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de
vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot
nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te
worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS